

ЕФЕКТИВНІСТЬ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ

Система, що управляє, якою б досконалою вона не була, сама по собі не гарантує підвищення ефективності функціонування організації. Процесом управління є засіб, заснований на обліку чинників зовнішнього середовища. В процесі планування керівництво підприємства визначає основні цілі організації, шляхи і засоби їх оптимального досягнення, ґрунтуючись на оцінці потреб і чинників зовнішнього середовища, які тим або іншим чином здатні стримувати їх реалізацію або сприяти цьому. Більшість управлінських рішень мають як позитивні, так і негативні наслідки. Ефективним управлінням є складний процес, коли потрібно йти на навмисні жертви, необхідні для досягнення основної мети підприємства.

Ефективність корпоративного управління значною мірою визначається глибиною розуміння дійсності, або, інакше кажучи, чітким баченням визначальних чинників виробництва і його розвитку. Оптимізація корпоративного управління, здійснювана на базі ґрунтовних знань і майстерної практики, є вибором правильних стратегічних і тактичних цілей.

Одним з важливих чинників, сприяючих підвищенню ефективності діяльності системи, що управляє, є наявність у неї чітко і ясно сформульованих стратегічних орієнтирів. У свою чергу, головною метою системи, що управляє, є підвищення ефективності функціонування корпорації. Тому не дивно, що, удаючись до нововведень у виробництві, розміщенні ресурсів, маркетингу і здійснюючи структурні перетворення як самої корпорації, так і її системи, що управляє, керівники корпорацій обґрунтовують свої дії прагненням випередити ті або інші можливі кроки конкурентів, які можуть завдати збитку їх ринковим позиціям.

Показником економічного ефекту від реалізації нововведень є перевищення вартості результатів над сукупними витратами ресурсів, витрачених на отримання цих результатів. При розрахунках економічного ефекту в першу чергу повинні враховуватися результати не тільки по конкретному місцю застосування нововведень, але і в суміжних галузях з погляду їх впливу на кінцеві показники розвитку всієї національної економіки.

Якщо витрати на процес управління перевищують позитивний результат від його використання, то само собою виникає питання про те, щоб або повністю перебудувати всю систему управління, або зробити кроки по вдосконаленню тих або інших її вузлів, або подумати

про яку-небудь іншу форму організації або впорядкування діяльності корпорації. Це особливо актуально для малих підприємств, які не володіють повною самостійністю і через це прагнуть включитися в технологічний процес великої компанії.

Нормально працюючі корпорації мають в своєму розпорядженні можливості підвищення ефективності за рахунок мінімізації управлінських витрат і удосконалення внутрішньофірмової структури. У такій корпорації керівництво повинне прагнути отримати вичерпну інформацію про об'єми продажів, забезпечених платоспроможним попитом споживачів її товарів і послуг. Для виробництва слід відбирати продукцію, яка відповідає вимогам повного самоокупності і самофінансування, тобто дозволяє здійснювати розширене відтворення за рахунок виручки від продажів.

На думку ряду дослідників, в таких корпораціях важливим чинником підвищення ефективності може служити перехід від функціонально-структурної моделі компанії до процесно-рольової. Це дасть можливість понизити загальні витрати на управління, оскільки такий підхід припускає досить помітне скорочення рівнів ієрархії, перехід від громіздкого ієрархічного до горизонтального, або так званому мережевому, типу управління, що передбачає більш менш істотне скорочення розриву між тим, що управляє і керованим, результатом чого є зведення до мінімуму витрат на організаційно-управлінську структуру.

Для вирішення завдань мінімізації витрат управління і підвищення прибутковості багато підприємств йдуть на зміну структурної одиниці, використовуючи еволюційні мережеві принципи або радикальніші реінжинирингові технології, які, як правило, приводять до принципово нової структури компанії як сукупності скоординованих бізнес-процесів.

Під час виявлення й оцінювання чинників, що істотно впливають на ефективність і результативність виробництва і управління ним, важливе значення має облік інституційних аспектів, що включають, перш за все, нормативно-законодавчу базу.

Ази сучасної теорії корпоративного управління свідчать, що необґрунтований план позбавляє виконавців всякої мотивації і зацікавленості в його виконанні.